

Tijdens de maandelijkse zoektocht naar mensen met een `verhaal' vond uw verslaggever een vrouw die al jaren in de schaduw van het grote gebeuren binnen de parochie een verdienstelijke rol speelt. Daarvan moeten we de betekenis niet onderschatten. Zo lopen er gelukkig nog tientallen rond, maar je moet een keuze maken. Die mensen trouwens ook! Omdat de echtgenoot van onze gast eveneens een belangrijke functie heeft binnen de parochie, slaan we nu min of meer twee vliegen in één klap.

We hebben het over **Miep van Nieuwenhuijzen** (Maria Johanna), van huis uit een echte Zeeuwse.

Miep is in 1954 geboren in Aardenburg, een kleine plaats in Zeeuws Vlaanderen. Naast de kern Aardenburg hoorden ook de plaatsjes Eede, Sint Kruis en Heile tot de gemeente van 4000 inwoners. Het plaatsje Eede zouden we moeten kennen omdat daar op 13 maart 1945 bij grensmaal 348 koningin Wilhelmina na vijf jaar ballingschap weer voet op Nederlandse bodem zette.

Ter plekke herinnert een beeld van de Nederlandse Maagd, van onze streekgenoot de kunstenaar Peter Roovers uit Heijen, aan deze gebeurtenis. De vader van Miep was ambtenaar op het plaatselijke gemeentehuis, met de zorg over gemeentewoningen en – grond. Moeder kwam van een Zeeuwse boerderij in de buurt van Biervliet.

Miep heeft twee oudere broers en een jonger zusje.

Alhoewel de kleuterschool gemengd was – dat kon toen nog zonder gevaar – bestond er toch nog een lagere meisjesschool en een jongensschool. De meisjesschool werd 'gerund' door de nonnen van Oudenbosch uit het klooster in Sluis, die nog met een kap op liepen. We discussiëren even over het dragen van die kap en het dragen van een hoofddoekje door moslima. De nonnen 'deden' ook de nabijgelegen huishoudschool. Miep herinnert zich nog de naam van zuster Norbertina, een hele vlotte, die zelfs zonder kap mee ging zwemmen in het plaatselijke openlucht zwembad. Dat buitenzwembad speelde in de zomer een belangrijke rol in de samenleving daar in Aardenburg. Miep en haar vriendinnen waren er bijna dagelijks te

vinden. Haar moeder is nu 87 en heeft tot nog niet zo heel lang geleden daar ook nog regelmatig gezwommen.

Miep was een ijverig meisje dat toen al de handvaardigheidlessen met plezier volgde.

Twee keer in de week kindermis - u ziet, het wordt al minder -, de jongens links en de meisjes rechts in de kerk. Het hoofd van de jongensschool dirigeerde alle zingende kinderen, maar het hoofd van de nonnetjes stond toch nog altijd voor de meisjes te zwaaien. Dat gaf nogal eens dissonantie, tussen de twee 'leiders', maar vooral ook tussen de koren van kinderen.

Na de lagere school ging Miep naar Mulo in Oostburg, 10 km van huis. Ook zaterdag was er nog school en bij hoge uitzondering, bij bar slecht weer, bracht haar vader dan wel eens haar groepje vriendinnetjes op en neer. Haar beide broers gingen ook naar de Mulo. Een van hen heeft, na de Zeevaartschool in Vlissingen, zijn hele leven gevaren als stuurman op de grote vaart. De ander ging naar de Kweekschool en zit in het onderwijs. Haar zusje is in de verpleging gegaan en daarna getrouwd met een Zeeuwse boer, met akkerbouw en veeteelt.

Na de Mulo ging Miep naar de Vormingsklas in Goes. Daar moest ze eerst een paar jaar in een kostgezin, dat was voor zo'n jong ding beter vertrouwd, en de laatste jaren van haar studie mocht ze op kamers. Na de vormingsklas ging ze verder aan het opleidingsinstituut in Goes. Je kreeg dan een opleiding tot lerares in de naaldvakken, of in koken en voedingsleer, of coupeuse. Ze koos voor de naaldvakken en deed daar ook nog één dag in de week in Breda textiele werkvorming bij. Dat is om mensen te leren bezig te zijn met textiel.

Toen Miep net van haar kostgezin af was, waar ze overigens nog jarenlang een zeer goede relatie mee heeft onderhouden, verscheen er een jongeman in hetzelfde kosthuis, die ging studeren op de MAS, de plaatselijke Middelbare Landbouwschool. Hij was een boerenzoon uit Oostkapelle op Walcheren en luisterde naar de naam Kees van Nieuwenhuijzen.

Kees bezocht de MAS omdat hij van zijn vader een diploma moest halen, maar hij wilde eigenlijk geen boer worden.

Toen Miep afgestudeerd was, werden ongeveer tegelijkertijd de verplichte vakken op de huishoudscholen sterk ingekrompen. Een fatale onderwijs 'vernieuwings' blunder. Mede hierdoor kon Miep niet gemakkelijk een baan vinden in haar opleidingsrichting - en niveau. De vader van uw verslaggever was in het begin van de vorige eeuw dierenarts op het

platteland van Overijssel. Hij zei altijd en hij heeft het meegemaakt: "De komst van de huishoudscholen op het platteland is van grotere betekenis geweest voor de ontwikkelingen daarvan, dan de komst van het landbouwonderwijs!" In Afrika kunnen we dat heden ten dage nog meemaken: "Als je een vrouw onderwijs geeft, onderwijs je een heel gezin; als je een man onderwijs geeft vertrekt ie naar de stad en zie je hem nooit meer terug".

Miep kon aan het werk met bezigheidstherapie in een verpleeghuis in Oostburg. Ze had de arts van het huis een keer ontmoet bij het stappen in Oostburg. Ze spreekt zelf van toeval, maar die arts had natuurlijk wel in de gaten hoe haar karakter in elkaar stak. Hij vroeg haar om te solliciteren. Het werk was een kolfje naar haar hand, want ze houdt van mensen.

Als ze wel eens bij haar oude kostfamilie in Goes langs kwam liep ze die student van de MAS tegen het lijf en het duurde niet lang of ze deed het erom!

Kees en Miep kregen verkering.

De jongeman kreeg zijn eerste baan bij een handel in bruine bonen in Middelburg. Hoe krijg je het verzonnen! Door het volgen van veel cursussen in boekhoudkunde en economie openden zich echter spoedige andere perspectieven voor Kees. Hij stapte over naar Philips in Terneuzen, waar hij een flat huurde. In 1977 zijn ze getrouwd en ze hebben nog drie maanden in die flat gewoond. Kees vond een baan bij de Sociale buitendienst in Oostburg en Miep volgde met plezier want het was weer wat dichterbij haar geboortegrond.

In Oostburg zijn Bert ('80) en Marlien ('83) geboren.

Kees wilde vooruit en hij solliciteerde in 1987 naar een functie bij de Sociale dienst van de gemeente Cuijk. Toen hij werd aangenomen volgde Miep trouw naar Oost Brabant, maar het leek voor haar wel een emigratie. Er was in Cuijk niet direct een woning beschikbaar en daarom bivakkeerden ze enkele maanden op camping de Messemaker.

Het waren zware maanden, wennen aan de afstand naar het zo vertrouwde Zeeland, en tamelijk primitief wonen. Maar, jong en energiek als ze waren,

het jonge paar sloeg zich er doorheen en legde de eerste van de later talrijke contacten binnen de Cuijkse gemeenschap. Toen hun huis op de Heggerank kon worden opgeleverd trokken ze met plezier naar de nieuwe Cuijkse wijk. Er kwamen veel jonge mensen in hun omgeving en Kees en Miep werden samen met hun kinderen onderdeel van de groeiende gemeenschap op de Heeswijkse Kampen.

Beide hebben ze gemeenschapsbloed in hun aderen en dat bloed kruipt waar het niet gaan kan.

Na vier jaar bij de gemeente Cuijk gewerkt te hebben was Kees aan verandering toe, vooral ook omdat zijn carrière gebroken leek door een half jaar afwezigheid vanwege ernstige rugproblemen.

Hij ging werken bij de Woningstichting in Arnhem. Jarenlang was Kees lange dagen van huis, vooral ook vanwege lange reistijden. Sinds kort is hij echter werkzaam in Wijchen, en beide weten ze niet wat hen overkomt nu hij eindelijk weer op tijd thuis is voor het avondeten.

Zolang de kinderen nog klein waren is Miep thuis gebleven en heeft ze zich beperkt tot heel veel vrijwilligerswerk. Vooral op de scholen van de kinderen was ze vaak te vinden voor allerlei hulp. Voorlezen, handwerkbegeleiding, ouderraad, enzovoort.

In 1997 ging ze echter werken bij de stoffenzaak Vereijken in het Cuijkse winkelcentrum. Ze deed daar veel advieswerk en begeleiding van klanten bij de aankoop. Dat was nog een beetje haar oude studierichting.

Al vanaf 1988 werd ze door Pastoor van den Acker betrokken bij het vrijwilligerswerk voor de Jozefparochie. Samen met Hans Huijbrechts en José van Loon runde ze de 'kindernevendienst' op zondag. Toen Bert en Marlien hun eerste communie deden trad ze aan in de werkgroep.

Ze kon zich, met haar Zeeuwse oprechtheid, wel eens ergeren aan ouders die de eerste communie zagen als een soort jeugdfeestje. Vaak zag ze die ouders nooit meer in de kerk, en ook helaas de kinderen niet.

Samen met de scholen was ze nog nauw betrokken bij de werkgroep 'School en Liturgie'. Dat was in de tijd dat de katholieke scholen nog iets deden aan de eigen godsdienstvorming van de leerlingen.

Uw verslaggever heeft weer een prachtige middag gehad met deze gesprekspartner. En hij geniet nog na van de heerlijke 'Zeeuwse bolussen' die zijn gast speciaal voor hem gebakken had.

Op deze prachtvrouw is de volgende spreuk zeer toepasselijk: *`Als je zon brengt in het leven van anderen, kun je het weerkaatsen van de stralen op jezelf niet tegenhouden!'*

Miep, het moge je goed gaan, samen met Kees en de kinderen en alle familie en vele vrienden om je heen.

De bolussen zijn wat hard maar heel lekker, bedankt!

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.